

Qüestió de talla

El primer tret, convenientment esmorteït amb el nou silenciador, el va descarregar tan a prop de la víctima que no va poder evitar esquitxar-se la camisa recent estrenada amb petites gotes de sang i aquells grumolls mucosos que li eixiren a la víctima del cap, com els perdigons d'una estossejada tuberculosa, rere la mirada d'astorament i pànic que deixà definitivament esculpida a la cara d'aquell pobre desgraciat. Però ell, lluny de sentir remordiment o alguna altra cosa que pogués deixar una pista de la seua humanitat perduda, es cagà en tot allò viu que li quedava per abatre i, emprenyat com una mona, la mamprenqué amb el recent cadàver, a cops de peu, mentrimentres amb la mà que no tenia la pistola, mirava de treure's del damunt aquella mena de mapa geogràfic que evidenciava el seu delicte. "*La camisa nova... la mare que l'ha parit!*". Sense miraments regirà les butxaques del mort cercant alguna cosa amb la que torcar-se ni que fos per damunt, i poder eixir del carreró sense cridar massa l'atenció. Això no era professional, ho sabia, però què collons! El malparit havia llençat a perdre la millor compra de la setmana i, probablement, una camisa que ja no podria tornar a lluir "*perquè a veure on dimonis la portes i que li tragen les taques sense alçar sospites...*" Maleint com un carreter, de sobte, s'hi fixà que el mort havia tingut més sort que no ell, si podia dir-se així al fet que la seua camisa no havia rebut l'impacte de les interioritats de la seua anatomia dispersa. Sense pensar-s'ho dues vegades, el despullà allí mateix, amb molt de compte, i li baratà la seua peça per aquella un pèl més envellida i, potser, de menys gust. Quan tirà a posar-se-la descobrí que la part interior del coll tenia un aspecte ombrívol per l'ús i que, a més, a l'alçada de les aixelles, podia com si l'hagués

portat una setmana sencera sense dutxar-se. Dues puntades més de peu deixaren el mort en una posició, si de cas, més incòmoda que no abans tot i que, al finat, tant li era. I ara, pensa, no pot tornar a posar-se la seua perquè portarà apegada la flaire del mort! Sota la llum esgrogueïda del fanal que donava una mica de claror a l'escena, mira de trobar una solució per a no tornar a casa a cos. Just en aqueix moment algú gira el cantó i enfila cap on ell està. El nouvingut duu les mans a les butxaques, porta una cigarreta agonitzant als llavis i una merda que s'olora de lluny. Potser busca un lloc on alliberar la seua bufeta plena, però quan ja és conscient del que té al davant, li han fotut un tret entre cella i cella i cau al terra sense dir ni piu. Com que aquesta vegada no ha hagut dispersió que valga, el sicari s'apropa decidit a fer servir la roba que li deixa en obligada herència, però una vegada més la sort no l'acompanya. El nou mort duu una camiseta plena de taques de déu sap què i fa més pudor encara que l'altre. Mira d'asserrenar-se. No pot. Per l'entrada del carreró algú camina lentament mentre passeja un gos. Algú que, o bé no pot dormir, o ha tingut que eixir de casa a caixes destemprades perquè a l'animal li urgia marcar territori. Aquesta vegada dispara dues vegades, primer al gos, que ja s'olorava alguna cosa, i després a l'amo, que cau sense soltar la corretja. Quan s'apropa descobreix que el desvergonyat ha tingut la barra d'eixir al carrer en pijama. Està a punt de dir alguna cosa, però el taloneig pausat d'una dona l'interromp l'acte de malícia. *"Collons, porta una brusa! Caguen l'ombra d'un dimoni! Bo, a veure si encertem ni que siga la talla!"*. I torna a obrir foc, però malauradament només té punteria en el seu ofici. La peça li ve estreta.